

BOTWIEJĄCY (1) *part praes act*

botwiejący, [**butwiejący**].

o z tekstów nieoznaczających ó, e jasne.

sg n [N butwiejące. ◊ G botwiejąc(e)go]. ◊ I botwiejącym.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ulegający gniciu: Szytym drzewo ktore niektorzi Cedrem/ á ini iodłą/ drudzy drzewem nigdy niebotwiejącym przekładaią. *BudBib* I 43d marg; [*Drzewo Setim* [Ex 25/5] [...] ieft drzewo bárdzo mocné/ nigdy nie buwieięcé *WujBib* 91a].

a. [Z przeczeniem; w funkcji przymiotnika: taki, którego cechą jest nieuleganie gniciu, niepsujący się: oná Mánná/ [...] w kubku złotym/ w łkrzyni z drzewá niebotwiejącego vrobioney [...] łchowána *JungaRowiqz* 390.]

Cf **BOTWIEĆ**

KN, PP